

EXCURSIÓ D'HIVERN AL PUIG D'ALP

Vull recordar en aquestes ratlles una excursió d'hivern al Puig d'Alp, com inici de les nostres activitats muntanyenques. Per a efectuar-la en les condicions que nosaltres la realitzàrem cal estar un xic bregat a la muntanya i tenir força de voluntat per a superar el perill que representen els fenòmens de tempesta a més de 2000 metres d'altitud.

Som ja a les pistes de La Molina, i preparem la motxilla amb tot l'indispensable per a l'ascensió. En fer via vers el torrent de Coll de Pal, observem com el cel ja es presenta llis i els horitzons que limiten les carenes es confonen amb la grisor de plom que ens envolta, esdevenint cada cop més dolenta la visibilitat.

Torrent amunt, trobem una neu tova i adherent, cosa que ens permet pujar sense necessitat d'utilitzar cordes ni pells de foca; però això té l'inconvenient que a cada pas hem de fer més esforç per tal d'alçar el pes del pa de neu que ens queda clavat sota l'esquí, fent-nos el pendent molt més feixuc.

No hem estat mai en aquest pic, i per orientar-nos bé, anem seguint els rastres d'uns antecessors nostres. Abans del Coll de Pal, aquestj es decanten cap a la dreta; reposem uns moments i quan ens disposem a contemplar el panorama, ens donem compte que la boira ens envolta per tot i és tan espessa, que no ens deixa veure a pocs metres de distància. No ens queda pas l'esperança d'un dia clar i hem de conformar-nos a no gaudir d'una bona contemplació del paisatge d'alta muntanya.

Investim de biaix la vessant i anem guanyant alçària. Veiem bé les evolucions de la boira; tan aviat és arracerada a les valls, deixant al descobert els cims, que semblen icebergs en una mar de tempesta, com s'enfila vertiginosament cap als pics, deixant al descobert les valls calmoses i quietes...

Es un efecte magnífic i admirable. Anem pujant i arribem a una carena, primer contrafort del cim. Ací la boira és atapeïda, el vent bufa amb intensitat i ens sobta una exhalació, el primer llampec, seguit d'un sorollós tro que s'endinza a les valls formant ecos que s'allunyen fins perdre's en l'infinit.

Es un espectacle imponent, que contemplàriem amb molt gust com fantàstica mutació de la naturalesa, si no fos el record de les víctimes que ha ocasionat entre els muntanyencs excursionistes, com la tragèdia esdevinguda a l'Aneto en 1914 i altres.

No perdem l'ànim i continuem avançant. Sentim remor de veuf i llançem un crit agut, i un altre crit de muntanya ens contesta; el so de les veuf